

PROSTOR

Jaro 2021

Stále ještě v karanténě..

Když jsme v únoru připravovali tento školní časopis PROSTOR z prací, které studentky a studenti oboru tvůrčí psaní vytvářeli během podzimu a zimy v rámci běžící distanční výuky, mysleli jsme si, že na jaře se už opět všichni potkáme ve třídách. Všechno je bohužel stále jinak, a tak se i naši žáci ZUŠ dál připravují a učí novým věcem, každý se svými učiteli ve svých oborech, formou on-line výuky prostřednictvím mobilů, tabletů nebo počítačů. Věřte, že víme, že to není pro nikoho lehké: pro žáky, pro jejich učitelky a učitele, a už vůbec ne pro rodiče, když ještě po své běžné práci a splnění domácích povinností, musí na své ratolesti dohlížet a pomáhat jim jak s učivem základních a středních škol, a nakonec s nimi absolvují výuku uměleckých předmětů.

Nikdo z nás si jistě tuhle situaci nepřál, ale tím, že tady je, a že při ní jde o zdraví a někdy i životy nás všech, pak je nutné se prostě nevzdát a dál bojovat. Moc děkujeme všem, kdo to ale za cenu odříkání a často i vypětí a nervů postupují, neboť jsou si vědomi, že i rozvoj talentu jejich dětí je důležitý.

Nicméně, i když někteří žáci napsali i o distanční výuce otevřeně, a s humorem, přesto děkujeme rodičům, žákům, studentům, ale i učitelům, že to nevzdávají. A doufáme, že doba, kdy se zase mládež vrátí zpátky do škol, kdy se zase budeme moci potkávat divadlech, na koncertech či výstavách, už není tak daleko.

Povinná distanční výuka

Blížil se konec srpna a akční letáky nám pasivně oznamovali, že škola klepe na dveře. Vždycky jsem se těšila na první školní den. Potkat lidi a vidět veškeré změny, které se odehrály přes prázdniny. Ať už lepší či horší. První týden je vždy známý jako módní přehlídka. Všichni se snaží předvést svůj šatník, který se přes prázdniny zvětšil. Měsíc poté ovšem už všem studentům jen stačí na sebe hodit mikinu—a jde to. Outfit můžete nosit klidně týden v kuse a nikdo vám na to nic neřekne. Důležité je hlavně to pohodlí. Loňského září jsem se obzvlášť nemohla dočkat. Sice mi zprvu bylo opravdu trapné chodit na hodiny profesorů, kterým jsem pomalu celý březen neodevzdávala úkoly, natož abych se zúčastňovala videokonferencí, ale co se dalo dělat. Kromě toho jsem byla radosti bez sebe z představy vidět opět své přátele, mnohé poprvé za těch pět měsíců.

Pokračování na str. 2

Distanční výuka hudebních oborů na naší ZUŠ krátce ve fotografii...

Karanténa nuda je...

Když mám karanténu, tak nemůžu chodit ven, ale musím být pořád doma. A to je velká nuda. Vždy, když se kouknu z okna, tak vidím, jak si děti na ulici hrají. Já nesmím, a cítím se velice osamělý a smutný, protože nemůžu za nimi ven. Doma se pořád jenom jim dívám do telefonu nebo, když se zrovna něco neučím, tak jen spím. Karanténa mě už velice unavila, takže jinak vůbec nemám rád karanténu.

Tomík Vu

Povinná distanční výuka

Dokončení ze str. 1

IAno, mohli jsme se vídat během prázdnin, ale měla jsem jakési své období, kdy jsem odmítala s kýmkoli komunikovat. Myslela jsem si, že jim to bylo jasné, hlavně když se i učitelé ptali, kdo je v kontaktu se mnou tak ať mi okamžitě vzkáže, že mám odesílat úkoly... ale očividně to jasné nebylo.

Zimní dny se přibližovaly a počet nakažených začal stoupat. Pedagogové se prý dokonce o přestávce sázeli, kdy se zavřou všechny školy. Kdybych měla možnost, také bych si vsadila. Mohla jsem vyhrát nějaké to týdenní kapesné.

Druhá karanténa přišla s tím, že distanční výuka je letos povinná. Minulý rok, myslím na jaře 2020, údajně nebyla, ale nikde se o tom oficiálně nepsalo, nebo alespoň ke mně se to nedostalo. Mohla jsem si to vlastně uvědomit, když hodiny v on-line podobě probíhaly pouze na dvou předmětech. Vůbec mi to nepřišlo divné. Na druhou stranu jsem si myslela, že se profesori stydí nebo neví, jak žáky oslovit přes telekomunikační sítě. Nedivila bych se jim.

V tomto roce ale máme skoro vše povinné. S výjimkou estetických výchov, a také tělesné výchovy. Jsem za to velice vděčná. Za co bych stála, kdybych měla dokazovat tělocvikáři, že opravdu cvičím. Ještě by si z těch videí či fotek, které bychom jim zasílali, dělali srandu v kabinetě. Zvlášť u mne, protože moje sportovní výkony nejsou zrovna nejlepší.

Vzdálenou výuku jsem si představovala úplně jinak. Očekávala jsem, že všichni musí mít zapnutou kameru. Ze začátku jsme na jedné z hodin ji museli mít zapnutou všichni, ale mnozí se vymlouvali, že jim buď nefungovala nebo že kameru dokonce vůbec nemají. A jelikož se oni nemuseli ukazovat, a nic se jim za to nedělo, postupem času jsme si i my ostatní nezapínali své kamery.

Nestěžuji si vůbec, protože teď mohu vstávat pět minut před vyučovací hodinou a neřešit, jak vypadám nebo jestli dokonce u toho sedím u stolu. Vyučující by se divili, kolik lidí pořád spí, hlavně když se jedná o první hodinu.

Bohužel, jak už je známo, učivo se musí nějak dohnat, jinak to nepůjde dál. Nejhorší na tom všem bylo a pořád je, že někteří se nám neozvali ani jednou od té doby, kdy nám zavřeli školu. Tedy ano, bylo a taky je toho hodně, co musíme dohánět, a to nemluvím o jednom předmětu.

O něco vtipnější je fakt, jak se profesori snažili hodinu začít proslovem, který nás měl motivovat dostatečně, abychom se začali učit.

„Momentálně se nacházíme ve velice náročné a těžké situaci. Musíme se starat o zdraví sebe a o svých blízkých. Doufám, že to spolu všechno zvládneme. Pojedeme pozvolna, nemáte se čeho bát.“

A jako třešničkou na dort to zakončí: *„Dobře moji bobánkové, prostudujte si pečlivě přes víkend všechno, co*

je v učebnici. A to od stránky 100 do stránky 200. V pondělí si napíšeme krátký testíček.“

To už bych raději chodila do té školy, než abych pořád obětovala svůj drahý čas o víkendu naučení, které by nám prezenčně zabralo týden s tím, že ho nyní v rámci distanční výuky mám zvládnout za 48 hodin. Nemožné!

Byla jsem všemi deseti pro vzdálenou výuku, až do té doby, nežli jsem zjistila, jak vážně hlasitá moje rodina je.

Nevím, co je horší. Jestli to, že mi během prezentování se před třídou a vyučujícím nakráčela má matka do pokoje s tím, co chci k obědu nebo když se mi při zdůvodňování své odpovědi na položenou otázku v pozadí hádá sourozenec s mým rodičem.

Lilly Nguyen

Život v karanténě

Tak tohle téma bude zajímavé. Ani nevím kde mám začít, protože za ten jeden měsíc v omezeném sociálním kontaktu, mám dost materiálu psát o tom tajemném nepoznaném světě za zdí tohoto našeho domu.

No, ale teď vážně. Pro všechny to je to poměrně stresující doba. A to i pro mě, i přesto že celý den nepromluví s jakýmkoliv jiným člověkem, který není částí mé rodiny. Kromě malinkých problémů, jakým je nedostatek sociální interakce, jsou tu jiné a důležitější potíže. Například škola. Řeknu vám, že učit se předměty typu matematika nebo jazyky distančně je něco velice složitého. Matematika je problém velký hlavně z důvodu učitele. V mém případě karanténa celou věc ještě víc komplikuje, jelikož učitel si neustále zapomíná zapnout mikrofon nebo sdílení obrazovky, a my nemáme pořádně vysvětlenou látku. U jazyků to není o nic snazší. Tam je hlavně důležité poslouchat učitele a mluvit s ostatními. Což ale také nejde, jestliže učitelovi nefunguje mikrofon, nebo se mi odpojí sluchátka. Alespoň, že si mohu pomáhat slovníkem.

Další velký problém je, že mi docházejí hry, a tak se poměrně nudím. Přesněji, těch her mám hodně, ale spousta z nich potřebuje, abych hrál několik hodin v kuse, což zase kvůli úkolům nejde. Ten zbytek času, co mi po výuce zbývá, hraji dokola ty samé už po sto padesáté, a tím mne už pomalu přestávají bavit. Ale je pravda, že se mi pomalu nechce do ničeho.

Přiznám se, že o tématech, které mi byly v rámci distanční výuky zadány na tvůrčím psaní, přemýšlím po celou dobu, kdy píšu tento

Dokončení na vedlejší straně

Láďa Sudek na svém výletu pořídil velice zdařilou fotografii historického objektu—zámku v Libé ještě pod sněhem.

Poznamenala mne nějak takhle druhá dlouhá karanténa?

Podle mého názoru pro většinou lidí je tato druhá vlna ještě horší. Já mám ale odlišný názor. Druhou vlnu si užívám více, neboť už jsem našla svůj režim, vím, jak kolik času mám věnovat škole. Neboť je zima, nechce se mi ani chodit ven, protože bych jinak umrzla. Kdysi na jaře mě trochu mrzelo, že jsem si nemohla užívat sluníčka a musela jsem být zavřená doma. Studený vítr a sníh mě opravdu nepřitahují. Jediná věc, která se u mě od jara změnila, je škola. Konečně je tu nějaký systém, učitelé vědí, jak to chodí a už není tolik problémů, jako před tím. Myslím se, že kvůli distanční výuce jsem se naučila být více samostatná co se školy týče. Všechny úkoly si dělám sama a ve většině případů i včas. Nebaví mě ponocovat a dohánět věci, když si mohu užívat svůj spánek. Málem bych zapoměla na jeden z nejdůležitějších aspektů v lidském životě – komunikace. Ta mi stále nechybí, užívám si svůj čas o samotě. Je to jediná chvíle, kdy mohu přemýšlet nad věcmi, na které jsem nikdy moc času neměla. Kromě přemýšlení samozřejmě jako pravý snílek si rozvíjím svou představivost. Čas od času mě napadají unikátní nápady, které si musím napsat, nebo bych na ně zapoměla, a někdy je i použiju ve svých příbězích. Pevně doufám, že se situace zlepší, protože moc dobře vím, že za tu dobu, co jsem doma, jsem se nenaučila všechno, co je třeba, a hlavně chci zase někam cestovat a poznávat svět.

Liliana Bui

Život v karanténě

dokument. Problém je, že už vážně nevím, kam a co dál. Tentokrát to není tématem, ale mojí kreativitou. Už v březnu jsem myslel, že tuto karanténu zvládnou, jelikož jsem ten typ člověka, který zběžně a týden proseděl u stolu a u počítače tak 18 hodin týdně. Ale už i na mě to je moc. Už od osmi hodin ráno sedím u počítače a koukám do nikam. Od stolu se nehnu, pokud nemám hlad nebo nepotřebuji na záchod. Neustále musím dělat úkoly nebo dávat pozor na hodinách. A i dny se mi už míchají a nedokážu pomalu přibližně říct kolik vlastně je hodin, a někdy ani co je za den. Je to ten samý proces, který se opakuje dokola a dokola.

Konečně bych chtěl alespoň popřát všem hlavně zdraví. Teď se už nedá dělat nic jiného, než doufat, že se to spraví a vrátíme se zpět. Do normálního života.

Ladislav Sudek

Co v nás probouzí tahle doba?

Už předtím, než se objevila nějaká první karanténa, natož ta druhá, jsem přemýšlela nad psychologickým profilem člověka. Je to tak podobné tomu, když sebe a všechny ostatní rozdělujeme podle znamení zvěrokruhu, ve kterých se narodili. Ať chceme nebo ne, ať tomu věříme nebo ne, každý, když je nad tím donucen přemýšlet, tak se v tom horoskopu najde. Stejně tak fungují lidské temperamenty, které se mi osobně zdají ještě přesnější.

Flegmatik, choleric, sangvinik, melancholik. Čtyři temperamenty. Čtyři základní kameny našich osobností. A právě tyto nejpřirozenější charaktery se v této době probíjejí mnohem tvrději napovrch. Každý totiž někdy, nebo spíš hodně často, přemýšlel nad tím, kdo je. Čím jsem? Kam se ve společnosti řadím? A teď je všechno s touto dobou těžší. Možná se to na první pohled ani nezdá, možná nad tím ze začátku ani nepřemýšlíme. Ale právě tahle karanténa v nás probouzí naše nejniternější já. V cholericovi více bublají emoce než kdy jindy. V melancholikovi se prohlubují jeho strachy. Sangvinik se snaží proplouvat, i když jasně vidí, jak je to těžké. A flegmatik zůstává v klidu za každé situace, ale neustálé změny mu dělají problém. Každý najednou naráží na své mantinely, na své zdi, které nikdy nestrhne, protože jen těžko se někdo dokáže od základu změnit.

Všechno je najednou hrozné, vyhlídky na budoucnost se ztrácejí v mlze. Všechno vidíme nejasně, a když jsou oči a mysl téměř slepé, je tu ještě intuice. Něco, co je uloženo hluboko v nás a co nás pohání svým vlastním směrem. Náš temperament, kterým se dnes necháváme mnohem více strhnout. U někoho je to dobře, že je donucen těmito ošklivými okolnostmi zvenčí začít přemýšlet trochu jinak. Nahlíží na svoje chování a někdo i přijde na to, jak věci dělat jinak. Někomu to pomůže, ale nestydím se říct, že spouště lidem tento čas spíš ubližuje a podkopává nohy. Probouzí mnohem větší úzkosti a deprese, nevyznáme se ve svých roztržštěných emocích. A zde se nejvíce naráží na to, jak moc jsme schopni zůstat stabilní a vyrovnaní.

Ať je to tak, nebo onak, tohle jsou základní pocity každého z nás právě teď, v téhle době, a to bez ohledu na to, zda se cítíme ztracení a zmatení, nebo zda nám je to jedno. Každý se snažíme nějak přežít, i když se to někomu zdá těžké.

Je důležité myslet na světlé zítřky naučit se mít radost z toho, co právě teď v sobě prožíváme. A také se z toho se ponaučit. Vytěžit i z toho špatného něco dobrého pro sebe. Třeba nám tahle doba zakazuje pohyb, nejsme zastavení. Díky ní se naše duše posouvá mílovými kroky, a když se jí budeme snažit naslouchat, možná zjistíme, jací doopravdy jsme a kam míříme.

Nela Bui

Zástupce ředitelky ZUŠ Jára Cimrmana pan učitel Bohumil Polívka také své žáky vyučuje distančně.

Co mi dala—a co vzala - ZUŠ

Poprvé jsem ZUŠ navštívila před, jestli si dobře pamatuji, čtyřmi lety. Vždy jsem měla problém se psaním, a proto jsem se rozhodla, že bych chtěla navštěvovat oddělení tvůrčího psaní. Ne jenom, abych si zlepšila své dovednosti, ale i abych se něčemu novému naučila. Musím uznat, že moje kreativita a fantazie se každým dnem zlepšuje. Nikdy jsem netušila, že taková změna v mém budoucnu nastane.

Všechno to zní velmi růžově, ale bohužel to tak není. Každý člověk ví, jak moc náročné je, než něco napíšeme. Nejhorší je, když sedíme před počítačem několik hodin a múza ne a ne přiletět a políbit nás, a my jsme velice unavení.

Další nevýhoda je, že ne vždy se nám podaří napsat originální dílo, neboť jsme celý život obklopeni knížkami, a taky sledujeme filmy, takže máme dojem, že všechno už bylo napsáno a řečeno.

I když ale můžeme najít tolik negativ, stále chci chodit na tento kroužek, protože mi přináší pocit radosti pokaždé, když něco napíšu a moje dílo se podaří a je hezky oceněno.

Liliana Bui

ZUŠ a já

Do ZUŠ Františkovy Lázně jsem poprvé začal chodit v 5 letech. Pořád mě to baví. Na tvůrčí psaní chodím od 8 let. Potom jste chodím na výtvarku. Na tu jsem začal chodit od 6 let. A od svých 5 let chodím na housle. Dříve jsem chodil i na divadlo, ale u divadla jsem skončil na konci 3. třídy Nemůžu porovnat, co je lepší, protože mám vše rád. Podle me je nejtěžší hrát na housle, protože ostatní mi docela jde. Pani učitelky a učitelé jsou na ZUS velmi hodní ...

Vadí mi, že je ZUŠ zavřená, protože to dělat takhle na dálku, je docela nuda.

Tomík Vu

Na ZUŠ se cítím dobře, dává mi hodně

Nejdříve bych chtěla poděkovat své kamarádce, která také chodí na tvůrčí psaní a seznámila mě se Základní školou Járy Cimrmana ve Františkových Lázních. Poznala jsem zde nové spolužáky. Určitě musím zmínit svou báječnou paní učitelku, která mě naučila pozitivně vnímat mé slohové práce i „literární“ dovednosti, což kvůli ještě ne zcela dokonalé češtině rozhodně nepatří mezi mé silné stránky. Díky tomu, že poukázala na mé nedostatky, naučila jsem se lépe formulovat své myšlenky a snažím si více rozšiřovat českou slovní zásobu. Sice na tvůrčí psaní chodíme v pátek odpoledne, kdy mí kamarádi už odpočívají po náročném školním týdnu doma, stojí to za to, neboť ve třídě na ZUŠ máme pohodlné prostředí i vynikající zařízení. Počítače fungují skvěle, nesekají se, a dokonce si nemusíme tahat vlastní z domova. Další výhodou je šance dostat čokoládu od paní učitelky na narozeniny, což může někoho překvapit, neboť se to běžně ve školách nedostává. Pro někoho, kdo své narozeniny neslaví nebo nemá s kým je slavit, je to potěšující záležitost.

Nechodím sem zatím ani rok (a teď je karantén), ale cítím se už jako bych sem chodila delší dobu, neboť paní učitelka je moc milá a spolužáci mi také pomáhají, za což jsem opravdu velmi vděčná.

Nela Bui

Učíme se distančně....

Co v mém životě znamená umění?

Jednoduše řečeno, umění je to, co považujeme za příjemné pro naše smysly. Podle mého názoru umění nemá nějakou přesně danou definici. Jeho definice je pro každého nás různá, odlišná. Pro mě je umění způsob, jakým člověk může vyjádřit své pocity, sám sebe. Proto každé umělecké dílo znamená pro každého z nás něco jiného.

Umění vždy hrálo a stále hraje v mém životě důležitou roli. Už když jsem byla ještě kojeneček, byla hudba a písničky byly tím jediným, čím jsem se uklidňovala.

Za ta léta se to vůbec nezměnilo. Vždy jsem se zajímala o hudbu. Hrávala jsem na flétnu a klavír. Teď už tolik ne, v posledních letech většinou poslouchám uklidňující hudbu nebo písně s opravdu hlubokými texty. Občas se stává, že se do písně až moc vžiju a rozbřečím se. Většina mých přátel se mi diví, že většinou poslouchám jen jihoasijské interprety. Mám tenhle styl ale ráda. Pouštím si hudbu každý den - a celý den. Jakmile se probudím, zapnu si písničky, samozřejmě rytmické, abych se správně naladila na začátek dne. Poslouchám je, abych znovu neusnula. Čím déle jsem vzhůru, tím pomalejší hudba mi hraje. Hlavní důvod je, že chci být po celý den v klidu. Před usnutím si také pustím hudbu, protože nemůžu spát, když je místnost příliš tichá. Hudba je něco, bez čeho bych si život nedokázala představit.

Kromě učení se na hudební nástroje jsem chodila ještě také na výtvarný kroužek, kde jsem se věnovala kreslení, malování a také modelování. V předchozím bytě jsme měli pomalované stěny velkými kresbami, které jsem malovala, když jsem byla menší. Musím říci, že mé malířské dovednosti když jsem byla ještě dítě, byly lepší, než jsou právě teď. Největším důvodem, proč jsem přestala kreslit, byla moje učitelka na výtvarnou výchovu. Vždy, když jsem něco nakreslila, musela to vždycky upravit podle sebe. Časem jsem tak ztrácela motivaci vůbec kreslit cokoliv.

Samozřejmě, pro každého člověka znamená umění něco jiného. Někteří se mnou nemusí souhlasit. Ale obohacujeme se vždycky, když strávíte pár minut ze svého každodenního života všímáním si a oceňováním krás našeho okolí!

Liliana Bui

Štěstí

Štěstí je pocit, který se objeví vždycky, když se stane něco, co chci a přál jsem si to, nebo něco nečekaného a mně se to bude líbit. Když se ale stane něco, co jsem nechtěl a nepřál jsem si to, budu buď smutný nebo naštvaný.

Ještě by se dalo o štěstí říci, že je to velká radost. Pocit štěstí a radost se ve mně objeví také vždy, když třeba dostanu ve škole jedničku a rodiče mě pochválí, nebo když teď napadl sníh a já si mohl s kamarády hrát, když můžu jít ven a tak podobně.

Tomík Vu

Umění je pro člověka nesmírně důležité

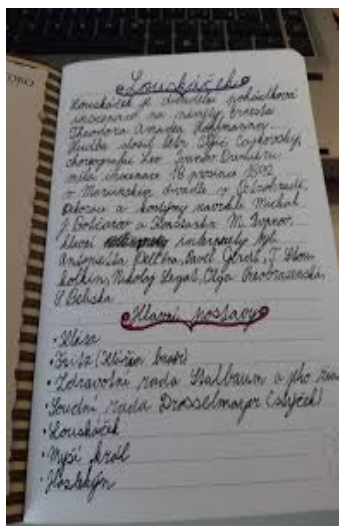
Žijeme v době, kdy se všechno neustále vyvíjí. Co ale zůstává téměř stejné u všech lidí jsou naše pocity, stejně jako náš způsob vyjadřování se. Umění je jeden z mnoha prostředků, jimiž se lidé vyjadřují a sdělují tím své skryté pocity, které neumějí jinak říct. Proto je pro mnohé jedince nesmírně důležité.

Přesně proto jsou založené umělecké školy, které poskytují mladistvým šanci najít si svůj talent a stejně tak i svůj nevhodnější vlastní způsob vyjadřování se, jako je například malování, kreativní psaní, tvoření animovaných i hraných filmů nebo hudba. Díky tomu, že vyjádříme své pocity, najdeme mentální klid, částečně zapomene na úzkost, která na nás v dnešní společnosti neustále tlačí, a utečeme do takzvaného „vlastního“ světa. Jak také říkal Vincent Van Gogh „The only time I feel alive is when I'm painting.“ (překlad: „Jediný okamžik, kdy se cítím naživu, je, když maluji.“)

Já osobně upřednostňuji vyjadřovat se mluvením nebo psaním, ve svém volném čase také ráda kreslím. Když ale mám špatnou náladu, hudba je to, co mě uklidní a rozveselí nejrychleji. Což je taky jeden z důvodů, proč většinou poslouchám rytmickou živou hudbu, která mne dobíjí energií.

Podle mého názoru by se svět, hlavně mladiství nebo lidé v nesnázích, bez umění neobešel. Protože bez umění by tato společnost byla téměř bezcitná a černobílá.

Nela Bui

Práce žáků ZUŠ—i ty vznikaly v distanční výuce.

Jak jsem oslavila příchod nového roku

Všichni víme, že rok 2020 byl velmi chaotický, a to hned od začátku. Nejprve přišly požáry v Austrálii a mysleli jsme si, že to bude to nejhorší, co nás mohlo potkat. Bohužel jsme se mýlili. Pár týdnů po tom se objevil náš neviditelný nepřítel, s kterým bojuje ještě pořád, i teď, když to píšu. Dělalí jsme si falešné naděje a říkali, že v létě určitě odejde. Situace se začala uklidňovat, ale přišel podzim, a přišlo to, co nikdo nečekal, natož aby byl připravený. Proto už od října sedíme doma a nikam nechodíme.

Vánoce a Nový rok jsem tento rok musela oslavit jenom s mamkou a tatškou. Neboť jsme Vietnamci, tyto svátky moc neslavíme. Pro moji rodinu jsou ale Vánoce jediný den v roce, kdy se můžeme všichni sejít a popovídat si. Tento rok jsem seděla doma, dělala si úkoly do školy a koukala na filmy. Nic speciálního. Byl to pro mě normální den. Nový rok nebyl o nic lepší. Pár minut jsou se koukala z okna na ohňostroje. ale necítila jsem se vůbec šťastná, protože nebyla ta pravá atmosféra. Doufám, že rok 2021 zakončím veseleji, a hlavně se svojí celou rodinou.

Liliana Bui

Úvaha o štěstí

Jako každou úvahu začnu i tuto stejně, a to otázkou: co je štěstí? No a angličtina mi to hezky rozdělí na dvě definice. První v angličtině je **luck**, což je štěstí ve hrách šance, to budu zapisovat jako štěstí A. Ten druhý výraz je **happiness**, což je, jak šťastný jsem, například být šťastný za rodinu, a ten označím jako štěstí B. Tak, a teď máme definice za nám, a já mohu mluvit o štěstí.

Takže bych začal sebou. Štěstí A prakticky nemám. Kdybyste mi dali los, na který nejde prohrát, tak já bych si cestu určitě našel. A když už toto štěstí mám, tak ho nepoužiji. Prostě mi padnou kostky v ten den, kdy je nemohu použít.

Ke štěstí B nemám moc co říct. Já toho moc nepotřebuji, stačí mi málo úkolů, pár her a rodina—a jsem nejšťastnější člověk na světě.

Tak to bylo zhruba moje štěstí, ale co je štěstí doopravdy? Tak štěstí A je velice problematické, protože je náhodné. Podle mě toto štěstí se nedá brát ani jako štěstí. Může totiž způsobit i neštěstí, a to ho také dělá velice problematickým.

Štěstí B je zjednodušeně něco, co nám dává radost. No, a to jsou jak hmotné věci, lidé, nebo i myšlenky. To, že štěstí B může znamenat tolik věcí znamená, že je individuální, pro každého jiné. Existuje věta: „Štěstí se nedá koupit“. A já si myslím, že to není tak úplně pravda. Jestliže někomu dělá radost např. specifická hra z dětství, tak je to štěstí, které bylo koupeno.

Ukončil bych tuto práci tím, že ať si představujete štěstí jakkoliv, hlavní je, že se budete snažit ho získat.

Ladislav Sudek

Nejoblíbenější svátek... ?

Jak už je to poslední dobou u mě zvykem, tak jsem seděla na gauči a něco nepodstatného jsem vyráběla na počítači. V pozadí mi hrála televize, a aby toho nebylo na mé smysly moc, tak jsem si chtěla pustit do sluchátek hudbu. Vedle mě seděla mamka a sledovala cosi na televizi. To mě tolik nezajímalo, a taky proto jsem chtěla utéct do svého světa, do svého počítače.

Jenže najednou mě něco z mého malého skromného světa vytrhlo. Jedna věta z úst herečky v televizi. Věta se mi zaryla do hlavy a celý svět se mi zastavil. Vystřelila jsem pohledem na televizi a trvalo dobrých několik vteřin, než jsem dokázala větu zpracovat. Vážně řekla, že její nejoblíbenější svátek v roce je Valentýn?!

Chvilku jsem si říkala, jestli jsem se nepřeslechla. Celá moje práce ustala a já jsem pohlédla na mamku s jasnou otázkou, která se mi zračila v očích. „Opravdu řekla, že její nejoblíbenější svátek je Valentýn?“ ptala jsem se znovu, ale tentokrát nahlas. Překvapením mi málem spadla brada, když mi mamka přikývla. A já najednou měla pocit, že bouchnu smíchy. Co prosím? Přišlo mi to tak vtípné, tak neuvěřitelné. Jak někdo může nazvat tento svátek nejlepším a zařadit si ho na seznam, na první příčku všech svátků. Taková hloupost!

Já se prostě musela smát. Bylo to pro mě komické a musela jsem si onu dívku, která to řekla, pořádně prohlédnout. Potřebovala jsem vidět toho člověka, který oplývá tímto názorem. Viděla jsem mladou slečnu. Byla krásná, lokny jí padaly přes ramena, obličej anděla, nos jako knoflíček, vysoká a hubená. Byl to každým coulem typ krásné holky. Roztomilá, milá, snaživá a trochu naivní. Když jsem ji takhle hodnotila bylo mi to najednou jasné. Došlo mi to. Bylo to náhle tak jednoduché odpovědět si na otázku, proč má ráda takový komerční svátek.

Někdo jako ona totiž nikdy nezažil, aby byl na svátek zamilovaných sám. Nikdy nezažila, aby nebyla v tu chvíli zamilovaná, nebo někdo nebyl zamilovaný do ní. Byla tak krásná, že bylo jasné, že nikdy nezažila chodit po městě 14. února naprosto sama a potkávat na každém rohu líbající se zamilované páry. Taková holka, i když zrovna v tuto chvíli nemá přítele, tak ho nemá jen na malou chvilku.

Může to znít, že jsem proti ní zapšklá, ale spíše jsem jen realistická. Vymyšlená postava v televizi řekne něco, co je téměř nemožné. Pro normální lidi nemůže být sv. Valentýn svátkem, který by za jakékoli situace milovali, ač jsou sami nebo ne. To je hloupost. Tak proč mě taková hloupost zaujala natolik, že mi na chvíli zastavila svět a donutila mě nad tím jen přemýšlet. Možná proto, že mi připomněla, co za pár týdnů přijde. Možná proto že řekla něco, po čem asi každý touží. Přeci každý touží po lásce, i když ji má anebo ne. A svátek zamilovaných, který přichází, tento cit a potřebu jen umocňuje.

I když bych já osobně v životě tohle z úst nevypustila, obdivuju lidi, kteří ano. Protože takhle prožívat lásku naprosto bez jakýkoliv hranic je krásné. Připustit si, že by mohl být Valentýn mým nejoblíbenějším svátkem, je pro mě takřka nemožné. Asi jsem moc realistická a vidím za tímto svátkem jen to nucení a tlak, který každý musí ten den přetrpět. Lásky by se měla dokazovat celý rok. Na velká gesta není zapotřebí jeden specifický den v roce, když takové zamilované gesto můžete dělat každý den, kdy chcete. Je to na mě až moc komerční. Proto bych sama osobně zařadila mezi své oblíbenější svátky 1. Máj než Valentýn. 1. Máj mi přijde

mnohem méně násilnější a méně nutící lidi, co nikoho nemají, cítit se špatně.

K něčemu ale věta herečky z televize přeci jen byla. Donutila mě se zamyslet nad tím, co pro mě každý svátek znamená. A i když ji na konec jedno, jak moc je každý svátek u někoho jinak oblíbený, stejně tu jsou. Jsem za to ráda. Svátky aspoň udávají čas a připomínají nám věci, na které bychom třeba časem trochu pozapomněli. Svátek vedoucí k jakékoli oslavě se vždycky hodí.

Kateřina Stárková

Co se mi vybaví, když se řekne: ŠTĚSTÍ

Každý člověk jistě prožil šťastnou chvíli alespoň jednou za život. Mohl to být čas strávený na narozeninové oslavě s blízkými nebo příchod nového sourozence. Můžeme být šťastní, když dostaneme svůj vysněný dárek, ať je to nový mobil nebo knížka. Pro někoho je štěstím mít internetové připojení nebo možnost se svobodně vyjadřovat. Pro jiného je jen malým procentem na cestě k úspěchu, protože za mnohem důležitější pokládá vlastní píli a vytrvalost. Další štěstí naopak považuje za podstatnou součást života. Ať je to jakkoliv, štěstí hraje vždy v našem životě roli. Bohužel, málokdy si uvědomujeme, jak umí být nenápadné. Většinou to poznáme až příliš pozdě, kdy už není cesty zpět. Díkybohu je tu vždy osoba nebo skupina lidí, která nám dává podporu v těch nejhorších časech. Už jenom tím, že s námi stráví svůj cenný čas nebo nám poskytují neocenitelné rady, je skvělé, a je v tom naše štěstí.

Štěstí se hlavně skrývá i v úplných maličkostech, častokrát si to neuvědomujeme. To, že jsme byli v takových chvílích šťastní si uvědomíme, až když to ztratíme... Být šťastný je velice krásný a zároveň mihotavý pocit, neboť se tak rychle ztrácí.

Já jsem své štěstí už mnohokrát prožila, a stále prožívám. Už jenom tím, že jsem se narodila a žiju v láskyplné a podporující rodině. Nikdy bych ji nevyměnila. Někteří svou rodinu berou za samozřejmost a neuvědomují si, jak hrozné je, když některé děti své rodiče ztratí nebo je naopak rodiče nemilosrdně opustí. Rodina, která vás podporuje, když si jdete za svým cílem nebo vás potěší pouhým pohledem, když máte špatnou náladu, je k nezaplacení, a největším štěstím.

Moje štěstí umocňuje i to, že jsem obklopena kamarády a báječnými lidmi, kteří jsou vždy ochotní pomoci. Ať je to kdekoliv či kdykoliv. Jsem vděčná za mnoho dobrých skutků, které pro mne nejen blízcí, ale i dobrosrdeční kolemjdoucí udělali. Ochotně mi nabídli pomoc, když jsem ji potřebovala. Například mi bez váhání pomohli, když jsem se ztratila v nové škole nebo když mi spadl kufr z výtvarné výchovy plný pomůcek, a ty se rozházely po celé místnosti.

Kdybych tu měla vyjmenovat všechny své šťastné chvíle, nikdy bych toto vyprávění nedokončila. Nemohu ale vynechat nezapomenutelné chvíle strávené s rodinou, například když jsme oslavili úspěšné složené přijímací zkoušky na Gymnázium nebo mezinárodní zkoušku z angličtiny.

Za štěstí, které spočívá v nenápadnosti a všednosti, také považuji možnost strávit volný čas s rodinou, jít s mými nejmilejšími lidmi na dlouhou procházku, během které si povídáme. Nakonec bych tím chtěla říct, že štěstí není samozřejmostí pro každého člověka, a měli bychom si ho vážit.

Nela Bui

Krajina v bouři

Země, na které rostou různé bylinky, je celá vyprahlá. Jediné, co by jí mohlo pomoci je voda, která je ale v nedohlednu. Uběhly dny, týdny i měsíce, ale kapky vody nikde. Jednoho dne se to však všechno změní.

Obloha je, jako by ji někdo vymetl. Postupně se ale začínají objevovat velké tmavě šedé mraky, jeden tmavší než ten druhý. Jsou doprovázené silným studeným větrem. Lepí se na sebe a vši silou zakrývají naše zlaté slunce. Krajina ztemní a ztichne.

Tmavou krajinu nakrátko osvítl blesk, jehož ostrý žlutý záblesk nás oslní, a v dále uslyšíme hřmění. Mračna hromadí veškerou svou zbylou sílu k finální fázi. Padají z nich prudké provazce vody, které jakmile se dotknou vyprahlé země, zmizí. Ostře zářivé blesky problikávají krajinou. Kmeny stromů sotva zvládají nátlak vichru. Lámou se větve, stébla trav se tisknou k zemi a hladina vody vypadá, jako by byla rozpraskaná na tisíce kousků. Dešťové kapky tancují do dynamického divokého rytmu.

Voda vrací zemi život. Valí se z kopečků do údolí, aby se dostala do všech potřebných míst a bere s sebou všechno, co jí v cestě brání. Tím jsou kamínky, kameny nebo úlomky větví.

Po několika minutách bouře začíná ztrácet na své ohromné síle. Černá oblaka se začala protrhávat na menší díly a mizí. Mezi zbývajícímí cáry mraků si hledá cestu naše žhavá koule, aby mohla vysušit krajinu nasáklou vodou, kterou mechy nedokázaly udržet, neboť všechny mechy jsou naplněné. Na obloze po chvíli spatříme jenom pár bílých beránek a hlavně duhu. Dech beroucí úkaz. Ve vzduchu cítíme typickou vůni deště, která je nepopsatelná. Krajina se vrací ke svému běžnému životu, jako kdyby se nic nestalo.

Liliana Bui

Svět bez mobilů

Moderní vynálezy nám nesmírně usnadnily život. Bez těch technologií by se téměř nikdo z nás neodvážil sám vycestovat do zahraničí nebo by řada z nás neuměla vařit, nebýt těch estetických videí s bezvadnými recepty z různých kultur.

Kdyby se najednou jednoho dne vytratily všechny mobily nebo inovativní technologie, museli bychom čelit velkým potížím, které naším předkům problémy nedělaly. Někteří ho dokonce upřednostňují před rodinou a od rána do večera se „lepší“ ke svému placatému mazlíčku. Jsme na něm tak závislí, že už ani nevnímáme svého okolí. Mnoho lidí za to muselo zaplatit dokonce svým životem jednoduše proto, že řídili auto s mobilem v ruce. Kvůli mobilům a jeho chytrým aplikacím se bohužel nemůžeme věnovat své rodině naplno, jelikož nám každou minutu přicházejí upozornění buď ze školy nebo z práce, což nám ztěžuje život a způsobuje neustálý stres. Teenageři dokonce častěji trpí depresí, nízkou sebedůvěrou či sebejistotou kvůli sociálním médiím na svých chytrých telefonech.

Pravděpodobně proto, že jsem se narodila v době a prostředí plná technologií, si nedokážu představit svůj život bez mobilů nebo různých elektronických zařízení. Jsou tak nápomocné, že jsme všichni zlenošili. Musím se ovšem přiznat, že bych ráda věděla, jaké to opravdu bylo zažít svůj život bez technologií, nejen příběhy svých prarodičů nebo rodičů, ale na vlastní kůži. Nepopíratelnou skutečností je ta, že máme díky technologiím více času pro své blízké i pro sami sebe. Naši prarodiče nejspíš ani neměli dostatek času pro sami sebe, protože kromě práce museli

uklízet a dělat jiné méně důležité aktivity. V současné době můžeme díky pračkám, sušičkám nebo robotickým vysavačům odpočívat a věnovat více času svému koníčku.

Podle mého názoru jsou technologie výborným a zároveň nebezpečným parťákem. Nejdůležitější je však se umět kontrolovat a být pánem svého telefonu, nikoliv naopak.

Nela Bui

Co můžu říci o svých rodičích?

MAMKA : Mamčin den začíná obvykle tak, že se vzbudí v 9.14 ráno a jde probudit mladší ségru. Vyčistí si zuby a jde udělat snidani. Potom se s námi normálně nasnídá. Po snídani se díva asi tak 15 minut do mobilu a něco vyřizuje. Potom jde vařit oběd. Třeba dnes, kdy to píšu, jsme měli k jídlu špagety. Po obědě odejde do práce. Mamka pracuje ve večerce, kde prodává potraviny a další. Než odejde do té práce, tak mi svěří hlídání mladší sestry. Spolu si hrajeme. Mamka pak přijde domů asi ve tři hodiny, aby nam udělala svacinu. Patom zase odejde a vrátí se domů obvykle až po 19. hodině večer.

Když se mamka vrátí, tak hned začne vařit večeri. Táta přijde domů až o hodně později, a pak večeríme společně. Po jídle se jde mamka vysprchovat a vyčistit si zuby, a dohlíží, abychom se umyli i my se sestrou. Někdy si ještě chvíli hrajeme nebo něco děláme a pak jdeme spát.

TAŤKA : Den tatky začíná v 07:11 ráno. Vstane a jde si vyčistit zuby. Nasnídá se a jde do práce. Tam je celý den, až do večera do 20.00, kdy se vrátí domů. Jde se hned osprchovat, a pak se spolu s námi navečeří. A večeríme. Potom si jde vyčistit zuby a jde spát.

Tomík Vu

Co je to štěstí?

Štěstí je vrtkavá věc. Je tu, stačí mrknout, a je pryč. Je to stejné, jako když máme všechno a náhle nic.

Bylo jednou jedno léto, kdy bylo všechno jiné. Co bylo jiné, to je pro mě stále ještě teď těžké posoudit. Možná to bylo ovzduším, svěžím letním vánkem. Nebo sluncem, jeho hřejivými zlatavými paprsky. Anebo to bylo právě tím štěstím, které mi začínalo přát.

Já se cítila náhle jinak. Žila jsem svůj sen. Den co den. Noc, co noc. Já chodila pod rouškou noci do míst, kde hudba hrála a lidi se bavili. Každý tam někoho znal, každý tam našel známé, ale nakonec se stejně zdálo, jako by tam v tom šumu byl člověk sám. Nikdo mě neznal, byla jsem jen já v davu lidí, kde už nikoho nezajímá, co děláte, jak se chováte a s kým se bavíte. Každý se stará o svou číši a o sebe.

Schovaná pod temnou rouškou posetou hvězdami jsem si užívala život plnými doušky. Hřejivá tekutina mi omámila hlavu a já díky tomu zapomněla na všechny starosti. Najednou nebyly. Najednou jsem tam stála jen já opřená o vlh-

kou cihlovou zeď a byla sama se sebou spokojená. Na ničem krom přítomnosti mi nezáleželo. Minulost se zdála najednou mnohem dál, než kdykoli předtím, kdy mi šlapala na paty. Cítila jsem se tak svobodně, tak volně. Jako pták, který létá pod nebesy. Byla jsem přesně tam, kde jsem si přála být. Byla jsem šťastná.

Hvězdy z temné oblohy se mi odrážely na víčkách ozdobených hustým závojem řas. Oči byly jak u vytržení, když jsem na vysokých podpatcích sestupovala po schodech dolů, do hlubin. Nořila jsem se do míst, kam se život po západu slunce z ulic stahuje. Barevná neonová světla prozařovala jemný kouř a mé kroky mířily rovnou k dlouhému podsvícenému baru. Dát si panáka. Jednoho, dva, tři a pak přestat počítat, kolik jich za večer bylo. Pocit omámení a oblouznění mě úplně pohlcoval. Už jsem neřešila nic, co by nebylo pro přítomný okamžik důležité. Svou minulost, své trápení, všechno jsem nechala kdesi venku ,nahore na ulici. Tady v tomto sklepení jsem se stávala naprosto svobodnou.

Nikdy jsem neměla moc přátel, ale zato jsem vždycky znala hodně lidí. Tam někde v těch hlubinách nezáleželo s kolika přáteli jsem právě přišla. Ukázalo se, že je výhra znát tolik lidí, protože i když s nimi v běžném dni nepromluví ani slovo. Tam dole to bylo přesně naopak. Chodila jsem od skupinky ke skupince. Každý mě bral. S každým jsem se zdravila. Je to jako být ve dne neviditelný a v noci se stát jasnou hvězdou. Užívala jsem si ten pocit známosti, a najednou ani nebyl velký problém, abych se sama seznamovala s novými lidmi. Měla jsem štěstí.

Měla jsem štěstí na lidi, až do jednoho večera. Opět jsem byla tam, kde mě noční svět těšil. Lidí, pití, hudby bylo hodně. Světů bylo málo. Už předtím jsem narazila sem tam na nějakého pěkného muže, ale tuhle noc jsem objevila přímo do někoho krásného. Hleděla jsem do těch jasných očí, které

zářily více než neonová světla kolem. Od-poutala jsem se od svých přátel, a ten večer jsem si každou vteřinu užívala pouze jeho přítomnost.

Ve dne jsme se znali jen od pohledu, ale teď se mi zdálo, jako bychom se znaly od jak živa. Dávali jsme průchod pouze věcem, které určovala přítomnost. Nechávali jsme se prostoupit tóny dunící hudby a bláznivě se roztančit. Cítila jsem se jako v paralelním světě. Procházeli jsme mezi lidmi. Cítila jsem až povzneseně. Držel mě za ruku a vedl chodbičkou ve sklepení. Lidí ubývalo, ale hudba duněla stále silně. Asi nikdy nezapomenu na tu píseň, která pronikala celým mým světem, když si mě posadil na klín. Usmívala jsem se, když jsem se mu podívala do očí. Viděla jsem jeho pohled. Takový pohled, který dokázal na chvíli zastavit svět kolem. Nechala jsem ho, aby mě políbil. Hezčí polibek jsem nezažila. Všechno kolem mě, až na hudbu, se stáhlo do pozadí. Vnímala jsem jen jeho bloudící doteky na mém těle a vroucí polibky, které mi věnoval.

Byla jsem tak šťastná. Našla jsem své štěstí. Říkala, jsem si, tohle je snad sen! Ale ten den jsem moc dobře věděla, že tohle sen není. Sny se někdy promění ve skutečnost a skutečnost je snad ještě hezčí, než sny schovávající do až do této chvíle má přání. Proč jsme se nikdy spolu nebavili mnohem více? Zažívali bychom takovou euforii, kdyby se tohle dělo v kulisách denního světla? Možná mi tyhle měly lézat otázky hned v tu chvíli, kdy jsme v objetí seděli v zapadlém koutu baru. Možná mi měly tyhle otázky vrtat hlavou ještě dřív. Všechno s ním se zdálo totiž tak idylické.

Takhle ale realita nefunguje. Ve skutečnosti je vždycky nějaký háček a nějaké pochybnosti jsou pokaždé na místě. Já byla ale ještě chvíli pohlcená svou růžovou mlhou. Neslyšela jsem žádné otázky. Neměla jsem žádné pochyby. Na nic jsem se neptala. Bylo mi i jedno, kde jsou mí kamarádi, kteří přišli se mnou. Teď v hluboké noci jsem řešila jen jeho a sebe. Svou vysněnou pohádku, kterou jsem prožívala, jakoby to byla skutečnost. Užívala jsem si to. Tančila jsem v jeho náručí pod barevnými paprsky, nežli se jeho rty zatoulaly k mému uchu a zašeptaly jednu jedinou prosbu. „Pojď spát ke mně...“

Tři slova, a já se náhle už nevznášela v oblacích. Přistála jsem tvrdě na zem. Bylo jasné, o co mu šlo. Tohle jsem mu ale já nehodlala dovolit. Takhle daleko jsem s ním po jednom společném večeru dojít nechtěla. Ne, takhle má pohádka končit neměla.

Mé vystřízlivění přišlo rychle. Omamná

vůně, která mě celou dobu držela u něj, mi po jeho naléhání začala páchnout. Co to je? Neslyšel snad mé jasné „Ne“? Odmítala jsem budoucnost, kdybych mu dala všechno, co by chtěl a já bych pak další ráno skončila sama s dřívou v srdci. Ne! Mé vzpírání však jako by nikdo neviděl, i když jsem stála uprostřed davu. Kolem mě byly desítky lidí a nikdo se ani nezastavil a nepodíval se na mě. Na začátku mě všichni znaly, a teď, když jsem to potřebovala, mě neznal nikdo. Předtím měli všichni zájem, teď si mě nikdo nevšímal.

Mé štěstí, které jsem ještě před chvílí držela v dlaních, se najednou rozpadlo v prach. Myslela jsem, že ho držím opatrně, že se mu nemůže nic stát. Ale naopak, držela jsem ho asi moc silně. Možná mi samo ulétlo, protože mi nebylo takové štěstí souzené.

V jednu chvíli jsem měla všechno a ve druhou jsem tam stála sama. On po několika mých rozhodných odmítnutí najednou pryč, a mně se udělalo zle. Alkohol, který koloval v mých žilách, ale tím pravým důvodem nebyl. Příčinou jsem byla já sama, jen já. Bylo mi špatně ze mě samotné. Co jsem čekala? Velkou lásku, která vznikla pod temným příklopem sklepního baru? Sama jsem si o ten rychlý konec říkala. Celé to bylo jen třpytivé pozlátko, které se štěstí ve skutečnosti ani zdaleka nepodobalo.

Snažila jsem se najít nějakou známou tvář, která by mi pomohla. Nakonec jsem zahlédla a vrátila se k lidem, se kterými jsem na začátku přišla. Cítila jsem se tak zničená, podvedená. Bála jsem se, že mě nevezmou zpátky, když jsem si za celý večer na ně nevzpomněla.

Jenže jediný úsměv mých nejlepších přátel mi stačil, abych všechno pochopila. Jediné štěstí té noci byli právě oni. Byli to moji přátelé, kteří mě neupustili ani po téhle hořké chvíli. Byli to právě oni, kteří mě dokázali vrátit do správných kolejí. Udělali mě zase šťastnou. Díky nim jsem si dokázala uchovat na tuto noc jen hezkou vzpomínku. Nezáleželo mi už na tom, co se mohlo stát, kdybych onomu chlapci řekla ano. Ta bolestná představa zmizela a mě zůstala jen úsměvná vzpomínka na těch pár chvil, kdy jsem se cítila krásně. A to jen díky mým blízkým, kteří mě nenechali se utopit v temném nočním moři. To oni mě vrátili zpátky na začátek, kdy neonová světla září skrze jemný kouř, kdy je kolem hodně lidí, pít a hudby. To oni mi zase pomohli rozsvítit mou noční

hvězdu.

Žádný kluk, žádný románek. Opravdovým štěstím jsou dobří přátelé, kteří vám pomohou.

Kateřina Stárková

Řeka míru

Seděl jsem jednou u řeky,
co tekla dolů z hor
s čistou vodou,
a mohutným proudem.

Pozoroval jsem tu řeku
a přál jsem si,
abych se stal jí.

Kéž se má mysl stane řekou
Proudící celým mým tělem,
kéž tělo mé je lesem,
s čerstvým vzduchem a sluneční září.

Kéž čistý proud plyne harmonicky
v mých žilách kameny mých traumat,
ať cestou přes můj hluboký les
zhasne ve mně ten tichý pláč.

Kéž mé tělo a mysl se stanou jedním,
ať les a řeka
spolu hrají melodii
osvobozující mě od chtíče.

Ať se můj domov stane místem míru a ticha,
ať se stane rájem pro všechny,
kde budeme svobodní,
kde já i ty můžeme být daleko od hlučících
povrchních davů.

Má řeka odnese semena hněvu a
odpadků, které lidi vypustili z úst,
do hloubi lesa,
kde vyrostou jako mé květiny.

S každým nadechnutím,
vracím se do své krajiny,
s každým vydechnutím,
cítím vyrovnanost.

Pozoroval jsem jednou řeku
a přál jsem si,
abych se jí stal.
A stal jsem se jí.

Lenka Duongová

Můj příběh je jako hudba deště...

„A hudba deště mi přináší pocit melancholie. Jako ukolébavka mě pomalu uspává a ujišťuje o bezpečí.“ Lidé milují koncert, jež kapky deště provádějí, když padají na okapy teplých domovů. Nikdy jsem s tím nedokázala soucítit. Nemám ráda zvuk deště. Připomíná mi bouře a studené dny, kdy jediné objetí, které vyhledávám, je náručí v mé posteli. Avšak miluji petrichor. Vůně země, které zůstanou krátkou chvílí po zuřivých dešťových kapkách. Přinášejí jiný pocit než dešť samotný. Je to pocit nostalgie a touhy. Jako studený dech se dotýkají nahé kůže mého krku a šeptají mi, že nejsem člověk. Říkají mi, že jsem jen výsledkem svých historických rozhodnutí a situací.

Nejsem si jistá, zda mám svůj vlastní příběh života. Nejsme si jistá, zda opravdu existuji sama o sobě. Jsem kousek každého okolo mě. Jsem všechny písně, které jsem kdy milovala, všechny knihy, které jsem četla a všechny filmy, které jsem viděla. Jsem puzzle svých traumat a okamžiků štěstí. Kousky mne stále patří jiným lidem. Jsem tím, kým jsem obklopená. Jak tedy mohu vědět, kým jsem a jaký je můj příběh? Je můj příběh skuteku můj nebo jsem pouhá iluze, pouhé vedlejší postavy desítky filmů?

Takové momenty mě nutí přemýšlet a hledat jádro sama sebe. Začnu vzpomínat na svá traumata, na dětství a na lidi okolo mě. Co mě přimělo k tomu, jaká jsem teď? Jsou mé příběhy hluboko ve mě? Plavou v mých žílech? Ztrácím sama sebe a svůj příběh, když jdu o krok kupředu k mé budoucnosti?

Jako mladá dívka hraju několik rolí ve společnosti. Jsem dcera, sestra, kamarádka, přítelkyně a studentka. Každá role vyžaduje pravidla. Každá role znamená pro mě být novou osobností. Jako role ve filmu jsem hlavním charakterem ve všech ostatních, avšak nikdy jsem žádného Oscara nedostala. Ptám se často sama sebe, kdo jsem, když v žádném filmu nehraji?

Když se mě někdo zeptá na můj příběh a na to, kdo jsem, stále mohu odříkat naučenou báseň svého života. Stačí hledat v oceánu vzpomínek na okamžiky, které mě stále škrtí uprostřed noci, které chutnají jako zlost v každém soustu jídla a ty, které zní jako bouře a dešť.

Lidé mi mnohdy nevěří. Koukají na mě jako bych v životě losovala jen trauma za traumatem. Já pouze předstírám, že to nic není. Protože si nemohu dovolit mít v životě tolik neštěstí.

Narodila jsme se s vrozenou srdeční vadou. Není to až tak speciální příběh. Každý si z nás si jistě prošel nějakou zdravotní nesnází ve svém životě. Mnoho lidí nemůže uvěřit těmhle příběhům, jež vyprávím. Začnu proto kvůli tomu přemýšlet, zda mé jádro také není pouhé trauma. Avšak možná, pouze možná, je to pravda. Možná mé jádro tvoří jen bouře a dešť. Je to melancholie. Ale sama vím, že vždy se umím dát dohromady. Jako po dešti, kdy je vůně chaosu ve všem, mohu s klidem na duši dýchat. Lenka Duongová

KOMENSKÝ A MY

Třeba 19. ročník celostátní soutěže **Komenský a my** neproběhl tak, jak bychom chtěli, také v letošním školním roce byla soutěž zařazena do soutěží MŠMT.

19. ročník tedy mohl proběhnout „Distančně“. Studentkami a studenty oddělení tvůrčího psaní jsme jejich úvahy a eseje na téma SVOBODA, které bylo vyhlášeno pro starší věkovou kategorii po telefonu i mailech, a nakonec jsme práce v termínu do soutěže zaslali. Mezi 15 žáky, kteří v této kategorii byli v celostátním kole jako nejlepší, se ocitla i pětice našich: čtyři studentky a jeden student.

Jejich zásluhou se opět mezi nejlepší v republice ocitlo mezi 18 vyhodnocenými školami z celé ČR i jméno naší **ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně**. Domníváme se, že přes ztížené podmínky dané výukou „na dálku“, dosáhli naši žáci vynikajícího úspěchu a všem oceněným gratulujeme.

Ocenění byli

(jména seřazena podle abecedy):
BUI Minh Anh (Nela),
BUI Phuong Thao (Liliana),
DUONGOVÁ Lenka,
STÁRKOVÁ Kateřina,
SUDEK Ladislav

Ocenění byli

(jména seřazena podle abecedy):

BUI Minh Anh (Nela),

BUI Phuong Thao (Liliana),

DUONGOVÁ Lenka,

STÁRKOVÁ Kateřina,

SUDEK Ladislav

Plakát vytvořený žáky výtvarného oboru v rámci distanční výuky připomíná, že naše škola slaví letos 50. výročí....